

Maja hade aldrig sett Sigge så »tokig» förr. Hon förstod, att han hade lyckats med något schackdrag, och hennes kvinnliga nyfikenhet blev väckt. Sigge hade tänkt spara den glada nyheten till ett senare tillfälle, men som det ändå förr eller senare skulle talas om, fick hon sin vilja fram, och med komiskt hemlighetsfull min tog han fram några papper ur sin plånbok och visade henne. Det ena var en av finnen accepterad växel på 10,000 kronor det andra ett fartygskonossement.

— Vad i all världen vill detta säga? utropade Maja.

— Klockan är så mycket, att jag ska fatta mig kort, svarade Sigge. Saken är den, att Hellqvist — som, oss emellan sagt, syns mig vara bra lätt på tråden, så stor affärsman han än lär vara — har satt in 10,000 kronor i fabriken mot första förlagsintekningen på samma belopp, och dessutom fick jag köpa en hel skutlast snickerivirke av honom. Skutan är på väg till Stockholm, och det här konossementet ger mig rätt till lasten. Hellqvist fick i sin tur en växel av mig på den. Nu har jag alltså både virke och pengar! Hej på dej, Maja!

Gårdagens kalas hade varit rätt saftigt, och Sigge var ej så tränad; han låg därför åtskilligt längre än vanligt. Men då tankarne väl kommo i gång, kunde han ej sova längre. Han drog sig till minnes, att han ej fick någon faktura på lasten av finnen utan endast det endosserade konosse-